ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ

(Ἀπὸ τὸ Σημειωματάριο ἑνὸς παληοῦ στρατιώτη)

Γ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Τὰ γυμνάσια ἐπέτυχαν τελείως.

Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν δείξει ἱκανότητα καὶ οἱ ἄνδρες ἀντοχὴ κι' ἀντίληψη. Μόνον ἡ προφυλακὲς εἶχαν ὑποφέρει λίγο γιὰ νερό. Σταλθῆκαν, λοιπόν, μερικοί, μήπως ἀνακαλύψουνε κομμιὰ πηγή, ἐκεῖ τριγύρω. Σὲ λίγο ὁ Μιχαλάκης, ποὺ ἦταν μαζύ τους, γύρισε χαρούμενος.

—Ἐγὼ ἀνακάλυψα πολὺ νερό, μὰ θέλει **δηλητήριο**, γιὰ νὰ τὸ πιοῦμε, φώναξε.

—Τί θέλει ; τὸν ρώτησαν.

—Δηλητήριο.

—Τρελλάθηκε ὁ Μίχος !

—Ἔτσι μοῦπε ὁ κὺρ δεκανέας. Δὲν τρελλάθηκα καθόλου.

—Βρὲ μίλα καλά.

—Καλὰ μιλάω. Τὸ νερὸ δὲν πίνεται χωρὶς δηλητήριο.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκάλεσε τότε τὸν δεκανέα.

—Τί δηλητήριο τσαιπουνᾶς ; τὸν ρώτησε.

—Δηλητήριο ! Τί δηλητήριο ;...

—Ἔτσι μᾶς παράγγειλες μὲ τὸ **Μίχο.**

—Δηλητήριο ! Ἐγὼ δὲν εἶπα δηλητήριο. Τὸ νερὸ εἶνε θολό, τοῦ εἶπα, καὶ θέλει **διϋλιστήριο,** γιὰ νὰ πιωθῆ...

* * *

Τὸ μόνο τσιμποῦρι στὴν αὐλή, ἦταν ὁ νοικοκύρης...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Καραγκιόζης φορτωνότανε πάλι στὸ κάρρο, γιὰ νὰ μεταφερθῆ στὸ Μαρουσι, μαζὺ μὲ τὸ στρατό.

Ἐκεῖ ἀφεύτως θὰ γινόταν παράστασις, ὁ κόσμος νὰ χαλοῦσε, καὶ Τοῦρκα ἂν ἐρχόντουσαν ἀκόμη.

Τὸ εἰρηνικὸ καὶ πληκτικὸ τότε Μαρουσι, μὲ τὰ κρύα τὰ νερὰ καὶ τὶς ὥμορφες γυναῖκες, ἐπῆρε ὄψιν πόλεως πολεμικῆς ἐκείνη τὴ βραδυά. Εἴζωνοι, φαντάροι, ἀξιωματικοί, ἵπποι καὶ ἱππεῖς, κάρρα βαρειὰ τοῦ πυροβολικοῦ, βυτία καὶ σαλπίσματα, φωνὲς καὶ παραγγέλματα, ἀκουγόντουσαν, φύρδην - μίγδην, μέσα στοὺς δρομίσκους του, τοὺς τόσο ἥσυχους. Βαρεῖς, μέσα στὰ γαλάζια μάλλινα φορέματά τους, οἱ κάτοικοι, βγαίνανε νὰ δοῦνε τὸ στρατό. Ἀπάνω ἀπὸ τὰ μικρὰ παράθυρα, μέσα ἀπὸ εἰς γλάστρες τῶν καταπράσινων καὶ φουντωτῶν βασιλικῶν καὶ τῶν γερανιῶν τῶν ματωμένων, γυναικεῖες φυσιογνωμίες πρόβαλαν καὶ καμάρωναν τοὺς στρατιῶτες, ποὺ σὰν μυλωνάδες, κάτασπροι ἀπὸ τὴ σκόνη, ἀλλὰ γελαστοὶ καὶ εὐθυτενεῖς, μπαίναν μέσα στὸ χωριό.

—Τὸ παράρτημα καὶ ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ Καραγκιόζη !...

Σ' ἕνα περιβόλι, ποὺ κατασκηνώσαμε, μὲ λιθαρένια μάντρα, πάνω στὴν ὁποία περιπλοκάδες ἐσύροντο κι' ἀγκαλιαζόντουσαν, μιὰ στρογγυλὴ καὶ πεταχτοῦλα Μαρουσιώτισσα, ἐρρόβαλε.

—Ὅλο καὶ στρατιῶτες εἶσαστε ; μᾶς λέει. Δεκανέηδες δὲν βλέπω, ποὺ μ' ἀρέσουνε.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τῆς ἑνωμοτίας ἔσπευσαν τότε ν' αὐτοπροβιβαστοῦν αὐτοστιγμεὶ εἰς...ἀνθυπασπιστάς, ἀλλὰ ἡ μακρὴ ἐπέμεινε νὰ θέλη δεκανέηδες !

Ἡ Καραγκιόζικη ἑνωμοτία....

* * *

Στὸ χωριὸ ὁ λόχος μας σκορπίστηκε καὶ καταυλίστηκε κατὰ διμοιρίες καὶ ἑνωμοτίες. Ἡ Μιχαλακιοῦχος διμοιρία μας ἔμεινε αὐτουσία καὶ ἀδιαίρετος καὶ καταυλίστηκε, καθὼς γράφουμε καὶ παραπάνω, σ' ἕνα περιβόλι. Γύρω ἡ πόρτες τῶν σπιτιῶν ἦσαν κλειστές, σὰν νὰ μπήκανε ἀρκοῦδες στὸ χωριό. Ἄφαντα εἶχαν γίνει τὰ ζωντανὰ τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖο ἀνῆκε τὸ περιβόλι. Μόνον μερικὰ γουρούνια καὶ γαϊδούρια εἶχαν εὐγενῶς καὶ ὑποχρεωτικότατα τραβήχτῆ σὲ μιὰ ἀκροῦλα τοῦ κήπου, ἀφίνοντας σὲ μᾶς τὸ μέρος τους, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε. Ἐπίσης καὶ τὰ **μπαγάζια** τῶν τετραπόδων κατοίκων τοῦ κήπου, φουσκιὰ καὶ σαπισμένα ὄχυρα, εἶχαν τραβηχτῆ στὴν πάντα. Μιὰ γυναῖκα ἀδύνατη, ψηλὴ καὶ ξερή, σὰν ὀνομαστικὴ ἀπόλυτος, περιφερόταν ἐκεῖ μέσα, δίνοντας νερὸ γιὰ νὰ νιφτῆ στὸν δεκανέα, ποὺ τῆς εἶπε πὼς εἶνε ἐπιλοχίας. Ἡ Μαρουσιώτισσα αὐτὴ φώναζε στὸν ὑπηρέτη της ἄγρια :

—Ὀρέ, Παναῆ, ὀρέ, περιποιήσου γρήγορα τὸν κὺρ **ἀπολοχία !...**

Βγάλαμε τοὺς γυλιούς μας καὶ σὲ λίγο ἤρθε ὁ ἀξιωματικός μας, νὰ μᾶς δῆ.

—Ὅπως περάστε, θὰ περάστε, βρὲ παιδιά, ἀπόψε ! μᾶς εἶπε. Στρατιῶτες εἴμαστε καὶ θὰ ὑποφέρουμε καὶ θὰ κακοκαιμηθοῦμε ! Ἂν δὲν σκληραγωγηθοῦμε τώρα, πῶς θὰ ἀνθέξουμε μεθαύριο, στὸν πόλεμο ;...

—Δὲν πειράζει, κὺρ ὑπολοχαγέ. Ἐμεῖς, γιὰ τὴν πατρίδα, καὶ πάνω στὰ βελόνια κοιμόμαστε ἀκόμα !...

—Ἔρδε Καραγκιοζ - Μπεριντέ !

Κάποιος διαμαρτυρήθηκε ὅτι θὰ ἔχη ἴσως «τσιμπούρια» ὁ κῆπος, ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ μέσα. Μὰ οἱ ἄλλοι τοῦ ριχτῆκαν :

—Εἶσαι ἔκφυλος ! Εἶσαι ἔκφυλος ! Τί θέλεις «κοκκέτες» νὰ σοῦ στρώσουμε ;

—Κοκκέτες ὄχι, ἀλλὰ...κοκότες, ναί !...

—Πάψε ! Εἶσαι ἔκφυλος !...

Κι' ὁ «ἔκφυλος» φαντάρος ἀναγκάστηκε νὰ σωπάση, παραδεχθεὶς πὼς τὸ μόνο «τσιμποῦρι» ἐκεῖ μέσα ἦταν ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ἐρχόταν καὶ μᾶς ἐπιθεωροῦσε, νὰ μὴν κάνουμε κομμιὰ ζημιά, καὶ μᾶς ἄρμεγε, προμηθεύοντάς μας κρασὶ ἀπὸ τὴν ταβέρνα του.

Ἀρχίσαμε κατόπιν νὰ μιλᾶμε γιὰ τὴν παράστασι τοῦ Καραγκιόζη.

—Κάτι μὲ τὸν Καραγκιόζη, κάτι μὲ τὸ ἕνα, κάτι μὲ τὸ ἄλλο, θὰ ξενυχτίσουμε ἀπόψε, εἶπε ἕνας φαντάρος.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἄκουσε.

—Τί ἔκαμε, λέει !... Θὰ ξενυχτήσετε ;... φώναξε. Μὴν εἶστε παλαβοὶ καὶ δὲν τὸ ξέρω ; Στὶς τρεῖς τὸ πρωὶ θὰ ξυπνήσετε, γιατὶ ἔχουμε κατόπιν μάχη, ποὺ θὰ λυώσετε στὰ πόδια σας. Πέστε νὰ κοιμηθῆτε ἀπὸ τώρα... Ἀκοῦτε ;... Εἶνε αὐτοκτονία αὐτὸ ποὺ λέτε νὰ κάμετε. Θὰ πέσετε στὸ δρόμο, ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ θὰ σᾶς μαζεύουν μὲ τὸ κάρρο, σὰν πάλληφήμια !

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, κανέναις δὲν προτιμοῦσε τὴν ἀνάτασι. Ἡ διάδοσις πὼς νέα στρατιωτικὴ Καραγκιόζικη κωμωδία ἦταν ἕτοιμη νὰ παιχθῆ, μὲ θέμα τὸν ἐπιλοχία, κρατοῦσε ὅλους τοὺς ἄνδρες στὸ ποδάρι. Ὁ Σπύρος — ποὺ ὅλοι τὸν φώναζαν «Σπίρτο» — ὁ Ἀλβανόφωνος τῆς ἑνωμοτίας μας, καθισμένος σὰν κλῶσσα ἀπάνω στὸ γυλιό του, ἔπαιζε μὲ πετραδάκια, περμένοντας τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀρχίζε ἡ παράστασις καὶ παρωδοῦσε, τραγουδῶντας τὸ τραγούδι τοῦ Λαζάρου, τοῦ χωριοῦ του, «Ἔρδε, Λάζαρε, μπεροδέ» :

—Ἔρδε, Καραγκιοζ - **μπεριντέ !..**

* * *

Μὰ ὁ λοχαγός μας, ἂν καὶ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους τοῦ Καραγκιόζη θιασώτας, δὲν ἤθελε νὰ γίνη παράστασις αὐτὴ τὴ νύχτα.

Καταλάβανε καλὰ πὼς μὲ τὴν παράστασι θὰ ξενυχτούσαμε, καὶ φώναξε, γεμάτος θυμό :

—Δὲν τὰ ἔχω ἐγὼ γιὰ νὰ πεθάνουν τὰ παιδιά, τὰ θέλω !... Εἶνε πολὺ κουρασμένα καὶ θὰ σηκωθοῦν τὸ πρωὶ στὶς τρεῖς ν' ἀρχίσουνε τὴ μάχη. Ν' ἀναταυθοῦν πρέπει ἀπόψε καὶ νὰ μὴν ξενυχτήσουν...

Ἅμα ἐγνώσθη αὐτό, ἔκαμε μεγάλη στὸ λόχο αἴσθησι.

—«Ὁ Καραγκιόζης ἐκηρύχθη ἐν διωγμῷ !»...

Καὶ τὸ Καραγκιοζικὸ συμβούλιο, σὲ λίγο σήμανε ἡ σάλπιγγα...

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ · ΤΟΥ J. ROSNY

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Περιοδεύοντας πρὸ χρόνων στὴ Σερβία γιὰ ἀρχαιολογικοὺς σκοπούς, ἔφτασα σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Βαρκαρόζ, στὴ Βαρκαρόβσκα.

Στὸ χωριὸ αὐτὸ ὑπάρχουν πολλὰ ἀρχαῖα ἐρείπια, καὶ γιὰ νὰ τὰ μελετήσω, ζήτησα νὰ νοικιάσω ἕνα δωμάτιο γιὰ λίγες ἡμέρες. Ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ πλούσιους χωρικοὺς ὅμως, κάποιος Βοὺκ Πογκλόνοβιτς, μὲ πῆρε σχεδὸν διὰ τῆς βίας στὸ ἀρχοντικό του καὶ μοῦ παρεχώρησε ἕνα θαυμάσιο δωμάτιο.

Ὁ ἀρχοντοχωριάτης ποὺ μὲ φιλοξενοῦσε ἦταν ἕνας ψηλόσωμος σαρανταπεντάρης, ἀνοιχτόκαρδος, ἀφελής, καὶ πάντα στὰ κέφια. Ἡ γυναῖκα του, δέκα τουλάχιστον χρόνια νεώτερή του, ἦταν πολὺ ὤμορφη. Ἀλλὰ ἀφοῦ εἶπα ὤμορφη τὴν γυναίκα του, τί νὰ πῶ γιὰ τὴν κόρη του; Τέτοιο λυγερὸ κορμί, τόσο φωτεινὸ καὶ ἐκφραστικὸ πρόσωπο, τέτοια χάρι καὶ γλύκα, σὰν τῶν ἀθῶων ματιῶν τῆς κόρης τοῦ Πογκλόνοβιτς, δὲν ξαναεῖδα στὴ ζωή μου! Κάθα τὸ λέγανε τὸ ἀγριολούλουδο ἐκεῖνο τοῦ βουνοῦ ποὺ ἦταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων.

Κάποιο βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, ἐνῶ κουβεντιάζαμε μόνοι μας οἱ δυὸ ἄνδρες, ἀκούσαμε ἔξαφνα ἀπελπιστικὲς κραυγὲς ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρη, ὅπου εἶχαν ἀποσυρθῆ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ οἰκοδέσποινα μὲ τὴν κόρη της.

Τρέξαμε ἀμέσως ἀνήσυχοι ἐκεῖ καὶ βρεθήκαμε μπροστὰ σ' ἕνα τρομερὸ θέαμα. Ἡ μητέρα, πελιδνή, γονατισμένη ἀπάνω σ' ἕνα στρῶμα, κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὴν κόρη της ἀναίσθητη καὶ ξεφωνοῦσε σπαραγτικά:

—Ἕνας βρυκόλακας! Ἕνας βρυκόλακας! Τὸ δυστυχισμένο μου κορίτσι πέθανε!...

Μολονότι μὲ εἶχε συντρίψει ψυχικῶς ἡ τραγικὴ αὐτὴ σκηνή, βρῆκα τὸ θάρρος νὰ ξελιποθυμήσω τὴν δυστυχισμένη κοπέλλα.

Μόλις συνῆλθε ἡ Κάθα, μᾶς διηγήθηκε πῶς μπῆκε, ἀπ' τὸ παράθυρο μέσα στὴν κάμαρη, ἕνας βρυκόλακας τυλιγμένος στὸ σάβανό του καὶ πῶς ὁ βρυκόλακας αὐτός, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Βιτσεσνάνι,—τὸν νεαρὸ συγχωριανό της ποὺ εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες—θέλησε νὰ τῆς ρουφήξη τὸ αἷμα, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ κατάφερνε, ἂν ἡ νέα δὲν ἔβαζε τὶς φωνὲς γιὰ νὰ τὸν τρομάξη καὶ νὰ τὸν ἀναγκάση νὰ φύγη.

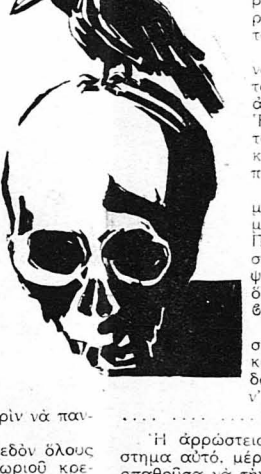

Ἡ διήγησις αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ προσέξω ἕνα σημάδι κόκκινο πάνω στὸ λαιμὸ τῆς κοπέλλας, ἕνα σημάδι κοινότατο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς προξενοῦν μερικὰ ἔντομα μὲ τὰ τσιμπήματά τους. Ὅταν τόλμησα ὅμως ν' ἀμφισβητήσω τὴν ἐμφάνισι τοῦ βρυκόλακα, λέγοντας πῶς τὴν κόρη τὴν τσίμπησε κάποιο ἔντομο κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς τρομαχτικοῦ ὀνείρου, ὁ πατέρας της μὲ διέκοψε ἀπότομα κι' ἡ γυναῖκα του ἄρχισε νὰ μὲ ἀποκαλῆ ἄπιστο, θεβαιώνοντάς με, πῶς κι' ἡ ἴδια εἶδε τὸν βρυκόλακα! Καὶ τότε—μολονότι ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ σπαράζη ἀπ' τὸν πόνο, ἀκούγοντας τὴν Κάθα νὰ ξεφωνίζη πῶς θὰ πεθάνη τόσο νέα ἀκόμη, πρὶν νὰ παντρευτῆ—ἀναγκάστηκα νὰ σιωπήσω.

Ἡ φωνὴ τῆς κόρης καὶ τῆς μητέρας ξυπνήσανε σχεδὸν ὅλους τοὺς χωρικοὺς καὶ σὲ λίγο ὅλα τὰ φυλαχτὰ τοῦ χωριοῦ κρεμάστηκαν στὸν λαιμὸ τῆς Κάθας.

Ἡ νύχτα ὁλόκληρη πέρασε μὲ θρήνους, κοπετούς, ξορκίσματα καὶ βλαστήμιες. Ἤταν μόλις ἄρχισε, ὁλόκληρο τὸ χωριὸ μαζεύτηκε στὸ σπίτι τοῦ Βοὺκ Πογκλόνοβιτς. Οἱ ἄνδρες ἦσαν ὡπλισμένοι μὲ τουφέκια καὶ μαναίρια, ἡ γυναῖκες κρατοῦσαν σέδερα καυτὰ καὶ τὰ παιδιὰ λιθάρια καὶ ξύλα. Καὶ ὅλοι μαζύ, σὰν ἕνα σῶμα, ξεκινήσανε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο.

Στὸ δρόμο, ἡ μανιασμένη αὐτὴ ἀνθρωποθάλασσα οὔρλιαζε καὶ ξεστόμιζε φοβερὲς κατάρες κατὰ τοῦ νεκροῦ ποὺ βρυκολάκιασε.

Ὅταν ἔφτασε στὸ νεκροταφεῖο καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ καταραμένου βρυκόλακα, τὸ πανδαιμόνιο ἔγινε ἀκόμα πιὸ μεγάλο, πιὸ τρελλό. Τὸ ξεφρενιασμένο πλῆθος δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάση οὔτε στιγμή. Ὅλοι θέλανε νὰ βοηθήσουν στὸ ἄνοιγμα τοῦ τάφου. Χτυποῦσε ὁ ἕνας μιὰ τσαπιὰ κι' ἀμέσως τὸν ἔσπρωχνε ἄλλος γιὰ νὰ χτυπήση κι' αὐτὸς ἄλλη μιά. Ἔτσι περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ θὰ γινόντουσαν ἀσφαλῶς δυστυχήματα, ἂν δὲν ἐπενέβαιναν στὸ τέλος οἱ γεροντότεροι νὰ ἀναθέσουν σὲ δυὸ μονάχα τὴν ἔκταφη τοῦ νεκροῦ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τραβήξανε τὸ σάβανο τοῦ νεκροῦ, μιὰ στριγγὴ κραυγὴ μ' ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσω σύγκορμος. Εἶχε φωνάξει μιὰ γυναῖκα ποὺ στεκόταν κοντά μου αὐτὰ τὰ τρομερὰ λόγια:

—Εἶνε βρυκόλακας! Δὲν τὸν ἐφαγαν τὰ σκουλήκια!..

Κι' ἀμέσως πάνω ἀπὸ ἑκατὸ στόματα ἐπανέλαβαν τὴν ἴδια φράσι. Καὶ σχεδὸν συγχρόνως εἴκοσι τουφέκια ἀδειάσαν, ἀπὸ κοντά, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ βρυκολακιασμένου καὶ τὸ κάναν γίλια κομμάτια.

Ἔπειτα, ὁ πατέρας καὶ οἱ συγγενεῖς τῆς Κάθας ἄρχισαν, μανιασμένοι, νὰ μπήγουν τὰ μαχαίρια τους, ὡς τὴ λαβή, στὸ ἀκέφαλο πτῶμα. Καὶ διέκρινα τότε στὰ πελιδνὰ ἀπ' τὴ μανία πρόσωπά τους νὰ χαράζεται, ὁλοένα καὶ πιὸ ἔντονα, ἡ ἠδονία χαρὰ ποὺ δοκίμαζαν μὲ τὴν ἄγρια ἐκείνη ἐκδίκησί τους.

Ὅταν ἦταν ἀδύνατο πειὰ νὰ ξεσκιστοῦν καὶ νὰ τρυπηθοῦν περισσότερο ἡ σάρκες τοῦ πτώματος, βγῆκαν ἀπ' τὸν τάφο οἱ ἐκδικηταὶ καὶ τότε ἀμέσως κατέβηκαν σ' αὐτὸν μερικὲς γυναῖκες. Ἡ γυναῖκες αὐτές, ἀφοῦ βάψαν τὰ μαντήλια τους στὸ κοκκινωπὸ ὑγρὸ ποὺ ἔσταζε ἀπ' τὶς κομματιασμένες σάρκες τοῦ πτώματος, βγῆκαν πάλι ἀπάνω.

Ἔπειτα, μιὰ ὁμάδα νεαρῶν χωρικῶν, τύλιξε μέσα στὸ σάβανο τὸ πτῶμα καὶ τὸ μετέφερε στὴν μικρὴ πλατεῖα ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Πογκλόνοβιτς. Κι' ἐκεῖ ἀφοῦ τὸ τοποθετήσανε στὴν κορυφὴ ἑνὸς σωροῦ ἀπὸ ξύλα, κοφίνια καὶ ψάθες, ἔβαλαν φωτιὰ κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν ὅλοι γύρω ἀπ' τὸ καιόμενο πτῶμα, ξεφωνίζοντας βλαστήμιες καὶ κατάρες.

Ἐγώ, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρω τὴν ἀηδιαστικὴ μυρουδιὰ τοῦ καιομένου πτώματος, ἔφυγα καὶ πῆγα στὸ σπίτι τοῦ Πογκλόνοβιτς. Ἐκεῖ, εἶδα τὴν δυστυχισμένη Κάθα μισόγυμνη, πελιδνή, ν' ἀγωνιᾶ στὸ κρεββάτι της.

....